

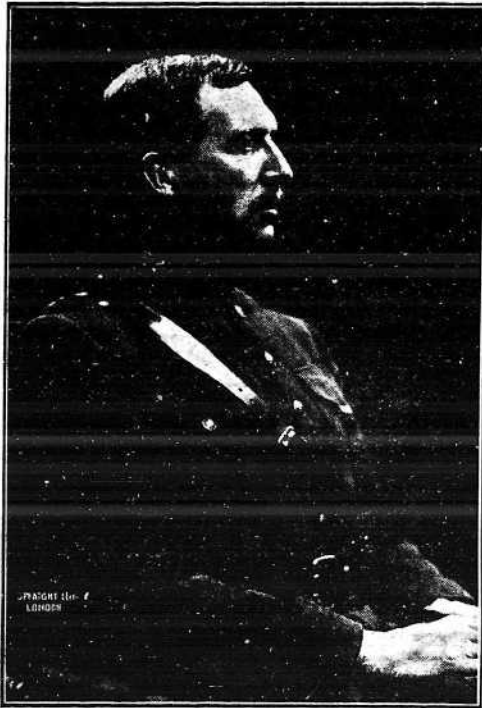
AANKONDIGINGEN.
 Prijs per regel fr. 0.50
 Tusschen Allerlei- in Provincie
 nieuws fr. 1.00
 Vonnissen en doodsberichten fr. 2.00
 Kleine Aankondigingen :
 van 1 tot 4 regels fr. 1.50
 Elke regel meer fr. 0.25
 Voor meer dan één inlassching prijs volgens akkoord.
 Alle aankondigingen en mededeelingen moeten ons toekomen voor Donderdag middag.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG
 WEEKBLAD VERSCHIJNENDE ELKEN ZATERDAG.

BUREAU EN REDACTIE :
 Drukkerij COLLEE
 (Naaml. Maatsch.)
 TONGEREN
 Postcheks rekening n. 84855.
 Telefoon 12
 Abonnementsprijs : fr. 9.50 per jaar, vooraf betaalbaar.
 20 centiem het nummer.
 Alle toezendingen van geld, brieven en aankondigingen, moeten franco gezonden worden aan den uitgever.

Bezoek van HH. MM. de Koning en de Koningin, TE TONGEREN op Zondag 29 Augustus aanstaande.

Z. M. ALBERT I, Koning der Belgen.

H. M. ELISABETH, Koningin der Belgen.

Bij het feest van morgen.

Ons Vorstenpaar bij de onthulling van het oorlogsmonument te Tongeren, drie begrippen die, in hun onderling verband, in ééne vaderlandslievende gedachte, ons den geest verrukken, het gevoel vol doen schieten, den wil opwekken en sterken, en ons nooden in waardige, feestelijke stemming den dag van morgen te beleven, hem door te brengen in ongedwongen uiting van gehechtheid en trouw, dankbaarheid en bewondering, fierheid en hoogzinnigheid. Op de golving der vlaggen langs onze voor vele eeuwen getrokken straten en met de spelingen van het carillon boven uit onzen rijzigen, geschiedrijken toren, zal de deining gaan van geluk, liefde en vertrouwen in ons binnenste, met den koninklijken stoet, bij de onthulling van het gedenksteen, in de voortviertende

vreugde van het vroolijke avondlicht. De Koning en de Koningin, zeker, zij beteekenen den man van eer en moed en den soldatenvriend, en de sterke, vrouw vol trouw en liefde, erbarming en opoffering, en met trots en tevredenheid mogen wij ons vorstenpaar aanzien, wien de deugden des uurs en des rangs, Goddank ! niet ontbraken. Maar hoevele Alberts en Elisabeths, gekend en ongekend, telde onze natie niet onder de geneuevelden, de verminkten, de oudstrijders wier offer gelijkwaardig was, de weggevoerden, de uitgemeorde of verdrukte bevolking, de burgerhelden, de moeders, de vrouwen en weduwen, le wezen ? Er is echter maar één Koning en één Koningin, één opperste leider van 's lands lot in grootheid, eer en vrijheid, één hoofd der soldaten, en ééne moeder der Belgische onderdanen. Er is maar één hoogtepunt in de trappen van het gezag. De erfelijke Prins van regeerend bloed, de Koning, is het kort

begrip der vastheid en zekerheid van het nadenkend, onderwingdrijvend en sterkwillend bestuur der geheele natie in het gezamenlijk belang. Het volk, de onderdanen, ongelooftig tegenover het opgedrongen leerstuk van zijn eigen soevereiniteit, met het hart beseffend dat het de toewijding, de nadenkendheid en het inzicht in goed bestuur, ja zelfs in keuze des bestuurders, ontbeert, huldigt in den Koning den door God gestelden verantwoordelijke, wiens gedachte zich koelbloedig verheft boven de aandriften van rangen en standen, wiens wil volhardt tegen vluchtige gril, wiens opoffering de baatzucht van groepen verslaat. De Koning is het eeregevoel, de zelfstandigheidswil, de sterktezin der natie, de hoeder van het recht en de macht der rechtmatig geoordeelde zaak, de handhaver van het aanzien des legers, de drijver der vlucht van nijverheid en nering, de bewaker der gepaste verdedeling van het

welzijn. Hij staat boven alle deelname in eenige taak van onderdaan of lid der bestuurde gemeenschap, hij geniet rechtens van het land wat hij behooft tot zijn onafhankelijkheid van de sociale wisselvalligheden, tot verlegenwoordigheid der natie in luister en waardigheid. Zoo ziet hem het volk, zoo verlangt hem het volk. Aan de zijde des Konings is de Koningin de moeder der Prinses, de voorgangster van 's lands dochters, de beschermvrouw der liefdadige werken en vrouwelijke toewijdingen. Zoo denkt zich het volk zijne Koningin, om te vereeren en lief te hebben. Wanneer 's lands Vorst een oorlogsgevoel onthult, staat daar de volkomen gedachte des vaderlands in lichamelijke werkelijkheid op den voorgrond. Hij, die tot zijn laatste ademtocht, zijn laatste zenuw, behoort veil te hebben voor zijn volk, brengt gemeenschappelijk verplichte hulde en dankbaarheid aan plichts-

vervulling en opoffering des volks. Want een oorlogsmonument beteekent plicht en toewijding, trouw en liefde, van soldaten en burgers, mannen en vrouwen, verschildigde erkenning daarvan en dank bij de gemeenschap aan leden der gemeenschap en het bloed der gemeenschap. Bij den van 't zeil ontblooten gedenksteen de gestalte des Vorsten, omstreefd van vele gezagbekleeders, wij omringd door de jubelende menigte dat is, voor het oog van den waren landsburger, de zichtbare voorstelling van het gehele Vaderland, met zijn geluk en zijn lijden, zijn nooden en zijn grootheid, zijn verwachting en zijn taak.

Dereelijke plechtigheid wint in 't aboude Tongeren, de eerste stude in 't gekersterende en menscheijk besehaafde België, nog een groote betekenis. Hier, waar ook de gewelddadige, barbaarsche binnentocht der vijandelijke bezetting toonde, wat het gemis ener ware, door 't christendom geheven beschaving, beteekent, staat de wieg der grootheid in de geschiedenis van ons huidige België. Ons heerlijk tempelmonument met zijn vergrijzde steenen, met zijn geheimzinnig van oudheid doorademden kloostergang, is niet ongenoo, om het levensgein der ware cultuur hier te merken, en wij zouden de stad moeten sloopen en opengraven, wilden wij dat begin hier meer naderen. Deze onthulling van 't oorlogsdenksteen, in 't bijzijn des Konings en der Koningin, in de vestiging der Tongeren, beteekent niet het Vaderland alleen in zijn uitgestrektheid en omvang, maar ook in zijn geheelen onderdom van het begin zijner beschaving.

Hoer dan de herten ! De borst onbekend uitgespannen ! en dat het morgen uit aller mond daverende zoals het trilt in 't gemed : Leve de Koning en de Koningin ! Leve België !

De inschrijving moet minstens 1000 fr. bedragen. De inschrijving zal gevraagd worden op de Beurskwoteering te Rotterdam en te Amsterdam. Betaling van interest en uitdeling zijn gewaarborgd op de basis van 175 fr. het pond sterling.

't Was te verwachten !

— « Vrije Limburg » en « Mercurius » in hunne laatste uitgaven maken chorus en toonen zich eindelijk... in hun waar daglicht.
 — Waar zou 't hun nijpen ?
 — Zijn het de feesten door den « Christenen Middenstand » in Tongeren en omgezet ? Is 't geschil om de rangschikking der kandidaten van den onpartijdigen (!) Middenstandsbond of de liberale lijst ?
 — In ieder geval denkt de oude « Postrijder » dat het voor 't oogenblik waardigere ware kleingeestige kiesreklame van kant te laten en dat de Tongersche pers (zoo onzijdige als liberale) beter deed hare lezers aan te wakkeren alles in 't werk te stellen om aan de Vaderlandsche Feestten van morgen Zondag allen mogelijken luister bij te zetten.
 — Maar « De Postrijder » is oud van jaren... en jongeren alhoewel soms met schijnbare goede inzichten bezield, begrijpen niet altoos den zin... van hetgeen zij aan hunne lezers zouden willen doen slijken.
 — Kortom voor oogenblik zullen wij hierover niet verder uitwijden daar het misschien nog mogelijk ware dat op de volksgezinde blauwe lijst één kandidatuurje aan « Mercurius » volgelingen » zou overschieten !
 En dan ware alles opperbest !

Onze financieele toestand.

Er komt toch stilaan wat klaarte in onze welstand en de frank schijnt wel vast naar de Nederland over te hebben. Het gezet er engzaam op en over het pond gaan sal hopen en de menschen krijgen allengskens vertrouwen in de toekomst van ons arm frankste.

Zoo werden onkel en vierde van de schatkistbons gestempeld om vernieuwd te worden, de andere drie vienden gaan naar het fonds van het spoor en nu dat Zwitserland twee miljoen zwitsersche franken t.t.z. een miljard Belgische franken ingeschreven heeft, om overgezet te worden in waarden van den ijzeren veem, zullen onze menschen hun vertrouwen voelm stijven en allicht ook rechtstreeks hun inschrijvingen vermeederen. Het licht schijnt in de duisternissen om de duisternissen beginnen het te begrijpen.

Het ministerie gaat immeraan ook voort maatregelen te nemen om de bezuinigen verder door te drijven en een heel deel overloople bedienden hebben aangezeggend gekregen om voor den verdere komende tijd aan een ander baantje te denken.

Zoo schijnt het dat de eigenlijke naorlogische reus begint uitgespleen te zijn en dat de menschen werkelijk de werkelijkheid van onze ellende gaan inzien.
 Men seint uit Amsterdam :
 Een consortium van Nederlandsche banken, onder de leiding der Nederlandsche Handelsmaatschappij, opent op Vrijdag 27 Augustus een inschrijving op 400.000 preferente aandelen der Nationale Maatschappij van Belgische Spoorwegen, tegen betaling van 500 fr. in Hollandse munt, aan de koers van den dag, maar niet 6 gulden 92 cents voor 100 fr. overtreffend.

BUITENLAND.

AMERIKA.
 Akelige reukam. — Een Italiaan in den staat Louisiana, wiens vader gestorven was, wendde zich tot een begrafenisonderneming met het verzoek, het stoffelijk overschot te laten halen en het te balsemen, zoals in Amerika meer geschiedt. Na de bewerking kreeg de zoon een brief, waarin hem verzoekt werd den doode te laten terugkomen en tevens de rekening te betalen.

Toen de Italiaan het bedrag ontwaarde, ontstelde hij ten eerste en ijde naar den begrafenisondernemer, om hem mede te deelen, dat hij nimmer zooveel geld bezeten had en ook geen kans zag, ooit zooveel geld te bezitten.
 Tot zijn ontzetting kreeg hij ten antwoord : « Als u niet betalen kunt, blijft de doode in onze zaak ; we zullen hem in de uitstalling zetten en er reklaam mee maken ».

Toen de Italiaansche consul tevergeefs getracht had, den ondernemer milder te stemmen, kwam het tot een proces. Maar de rechter besliste, dat elke arbeid zijn loon waard is, en dat het al heel schoon van de begrafenisonderneming was, dat zij zich er mee tevreden stelde, den niet-betaalden arbeid voor reklaamdoelinden te gebruiken.

CHINA.
 CHOLERA. — De waterleiding krioelde van ongedierte. — Het uitbreken van een buitengewoon hevige cholera-epidemie heeft tot ontzienbare onthullingen geleid over den toestand bij de waterleiding te Tché-Pei. Van 19 tot 31 Juli werden bijna 1400 gevallen van cholera aangegeven. Thans is bij het internationale gezondheidsdepartement waarschijnlijk het drievoudige aan-

MENGELWERK van «DE POSTRIJDER».

— 10 —

STANHOPE

de Amerikaanse Detective

— Dat zult ge hooren. Luister. Laat ons eens aannemen dat ene dame — een heel rijke dame — die bij mij in schuld staat, dezen avond hier kwam. En nemen we verder aan, dat er haar veel aan gelegen was, niet gezien te worden vanwege haar positie en...
 — Klets toch zoo lang niet ! riep Siebel ongeduldig. Wees kort en duidelijk !
 Zonder zich aan dat ongeduld te storen, vervolgde Lenz kalm :
 — En nemen wij aan, gij beiden komt zoo plotseling binnen. Ik denk, dat ze graag wat betalen zou, als ge belooft haar niet te verraden... Begrijpt ge mij ?
 — Ja, ja ! knikte Siebel, terwijl Nancy dom voor zich keek.
 — Komt dan een beetje naderbij. Anderen behoeven het niet te hooren, fluisterde de oude. Ik zal u nauwkeurig zeggen, wat ge doen moet.
 Zacht gaf hij hun de noodige aanwijzing, en toen slopen de twee de wankel trap op, die roesttreks uit de kamer naar de verlaten bovenverdieping voerde.
 Lenz stak nu een tweede kaars aan en zette die op tafel. Toen kroop hij weer in zijn hoekje, scherp luisterend naar elk gedruisch.
 Na een kwartier hoorde hij een lichten klap en hij haastte zich de deur te openen.

Eene vrouw, wier geheele uiterlijk bewees dat zij tot den aanzienlijken stand behoorde, trad weifelend over den drempel.
 Lenz stak haar met geheuchelde vriendelijkheid de handen toe, doch in trots afwijzende houding liep ze hem voorbij tot midden in de kamer.
 — Waarom hebt gij mij laten komen ! vroeg zij verwijtend.
 — Ach, lief kind, antwoordde de oude onderworpen, moeder en ik verlangden zoo naar u !
 Lea Burton sloeg de sluier op, die haar gelaat bedekte.
 — Huichelnaar ! riep zij heftig. Ouders kwellen hun kinderen niet, zoals gij doet ; ge hebt mij overgelaten aan de Ullmans, toen ik nog een kind was — zooveel weet ik — maar in het document, dat gij destijds onderteeekend hebt, staat er niets van in, dat ik uwe dochter ben. Ook de stem der natuur spreekt niet. Zou ik voor deze ontmoetingen terugschrikken, als ge werkelijk mijn vader waart ? Zou ik dan voor u huiveren ?
 Haar oogen fonkelden ; zij had op dit oogenblik alle vrees vergeten en sprak met zoo heldere, doordringende stem, dat Lenz, vrezende dat Siebel te veel mocht vernemen, haar snel in de rede viel :
 — Niet zoo luid, kind ! De bureu behoeven niet te weten, wat wij met elkaar bespreken. Ik vind, dat ge heel ondankebaar zijt — bij zichte diep — wij wilden u rijk en gelukkig zien, en nu minacht gij uwen armenouden vader ! Is dat het loon voor onze liefde !
 Als in groote droefenis liet hij het hoofd op de borst hangen en deed of hij een traan wegpinkte. Toen vervolgde hij met bekomerd gelaat :
 — Wij waren, toen wij u afstonden zeer

arm ; de Ullmans echter hadden destijds veel geld, veel meer dan bij hun dood, daar ze u maar een paar duizend dollars hebben nagelaten.
 — En die hebt ge mij al afgesperst ! riep Lea onstuimig. Alles wat ik bezat, is in uwe handen geraakt en toch leeft ge als bedelaars.
 — Dat zijn wij ook, kindlief. Een ongelukkige speculatie heeft al het geld verslonden, en nu...
 — Nu moet ik weer helpen, voltooide zij minachtend. Altijd de oude geschiedenis ! Doch hoor nu goed, wat ik u zeg ; ge hebt mij doen roepen uit het huis van mijn echtgenoot ; ge hebt mij gedwongen, heimelijk weg te sluipen van mijn gasten als een misdadigster, wijl ge mij dreigdet mij in hun midden op te zoeken, als ik niet kwam. Ik wist, dat ge het dreigement waar zoudt maken, en om het huis van mijn echtgenoot niet door u tegenwoordigheid te onteeren, kwam ik liever hier. Doch let wel : het is de laatste keer !
 — De laatste keer ? Lenz richtte zich plotseling op. Neen, neen, kind zeg dat niet !
 — Tot dusver heb ik mij geschikt, vervolgde zij met stijgende toorn, omdat ik in uwe macht ben, maar ondanks alles zal ik u van heden af trotsceeren !
 — Stil, stil ! niet zoo heftig ! vermaande de oude, met sluipende bewegingen naderbij komende.
 Zij trok zich aanstonds terug, zoodat de tafel tusschen hen was.
 — Ge hebt u indringendheid te ver gedreven, zei ze op harden toon. Pas waren mijn pleegouders gestorven, of ge verscheent als of ge op hun dood had gewacht.
 — Dat komt uit, antwoordde hij nu zonder veinen want bij hun leven mochten wij u immers niet zien.

In het document had ge beloofd, mij voor altijd niet rust te laten, vervolgde Lea heftig ; nooit weer eenig recht op mij te doen gelden. O, waarom heeft het lot mij van mijn beschermers beroofd ! voegde zij er smartelijk bewogen bij, en mij in die handen overgeleverd !
 Lenz schoof ongeduldig op zijn stoel heen en weer. Hij was er niet op voorbereid, de jonge vrouw in zoo vijandige stemming te zien, zulke woorden van haar lippen te hooren. Gaarne had hij haar tot zwijgen gebracht om de beide getuigen, die boven luisterden ; doch zij was te opgewonden, te zeer van bitterheid vervuld om zich te laten bedaren.
 — Had ik u maar dadelijk in het begin ontmaskerd ! vervolgde zij ; had ik u gedwongen, uw aanspraken te bewijzen ! Doch toen ik nog Lea Ullman heette, verborgt ge die bezucht en stelt u schijnbaar tevreden met wat ik gaf. Toen ik Burton trouwde, betaalde ik u een hoge som, onder voorwaarde dat ge nooit meer mijn weg zoudt kruisen. Ge hebt geen woord gehouden, en wijl mijn echtgenoot rijk is, vervolgde ge mij met bedreigingen en afpersingen, die mij het leven tot een last maken. Alles wat ik het mijne kon noemen, ging in uwe handen ; doch dit zweer ik u : van den rijkdom van mijn man zult ge geen dollar krijgen !
 — Onlankebaar creatuur ! knarste de oude nijdig. Hij deed geen moeite om meer zijn ergernis te verborgen ; hij bemerkte duidelijk aan den toon harer stem, dat het haar ernst was.
 Weer trachtte hij haar te naderen en weer week zij eens schrede terug. Daarbij gleed haar volle op de schouders en haar diamanten oorhangers, die zij in de haast vergeten had af te doen, fonkelden in het halfdonker.

Het was een ongelukkig toeval ; want de heerlijke steenen trokken dadelijk de opmerkzaamheid van vier oogen, welke door eene reet van den zolder loerden.
 Siebel en Nancy hadden zich zoodra Lea de kamer betrad, plat op den vloer neergelegd om te zien en te luisteren.
 Siebel, die het eerst de kostbare dingen ontdekte, stiet het meisje aan en fluisterde :
 — Ziet ge die steenen in hare ooren ?
 Het meisje gromde een paar woorden, en hujende van begeerte.
 — Hebt ge moed meid ? fluisterde hij, haar overvloedig trekkende. Ik heb een planke tegen dien ouden duivel. Wilt ge mij helpen ?
 — Ja ! maar hoe ?
 — Wij zullen ze verrassen. Ik neem den oude voor mijn rekening ; ziet gij het met haar klaar te spelen.
 Als katten slopen zij de trap af.
 XI.
 Zonder het geringste vermoeden van wat haar bedreigde had Lea de volle weer vastgemaakt ; zij vervolgde op gebiedenden toon tot Lenz :
 — Zeg mij de waarheid ; ben ik met u vervant ? Ik kan het niet gelooven. Maar zeker weet ge, wie mijn ouders waren. Zeg het mij, ik bezweer het u !
 De oude schudde afwijzend het hoofd en scheen te overleggen. Eer hij het echter met zichzelf eens was geworden, wat te antwoorden, werd er weer aan de deur geklopt.
 — Ah ! daar komt moeder ! riep hij zichtbaar verlicht ; die kan u zeggen, hoezeer ge u vergist.
 Haastig schoof hij den grendel af, om een oud wijf binnen te laten, dat geheel in een oud modischen mantel verscholen was en een groot pak droeg.
 — Zoo, komt ge eindelijk, vrouw zei Lenz,

een blik van verstandhouding wisselend met zijn wederhelft. Kijk, daar is ons trotsch dochterke... En dachtbij komende : Dom schepel ! hoe kunt ge dat hierheen brengen ?
 — 't Ging niet anders ! fluisterde zij terug. Buiten loeren de honden.
 — Zoo zoo ! bromde Lenz, haar het pak afnemend. Oud ijer zeker ? 't is zoo zwaar. En wat stinken die vouden. We zullen 't gauw uit de kamer brengen.
 En geholpen door zijn vrouw, droeg hij den last naar het achtervertrek.
 Lea keek hen na. Was het door het onzer gekleef van het kaarslicht of door het spel harer ontstelde verbeelding, dat zij meende, in den zak iets te zien bewegen ? En hoorde zij niet een kinderstem, die zacht om haar moeder riep ?
 Zij luisterde met ingehouden adem ; doch alles bleef verder stil, 't Was dus stellig een zinsbedrog geweest.
 — 't Is vreeselijk, zoals ik lijd ! mompelde zij. Al het andere liever dan dit ! Ik zal naar huis gaan en mijn man het geheim openbaren. Iets ergers kan mij niet overkomen dan wat ik nu moet dulden !
 — Zij wilde heengaan, doch eer zij de deur bereikt had, voelde ze zich plotseling door twee armen van achteren vastgegrepen ; een onheilspellende gedaante met fonkelende oogen dook voor haar op ; een vult pakte haar bij de keel en ze hoorde de heesche uitgestuiste woorden :
 — Trek haar die dingen uit de ooren, meid !
 Lea schreeuwde luid om hulp...
 (Wordt vervolgd.)